

TUDOR
GANEA

Cântecul păsării
de plajă

roman

POLIROM
2023

Ainur se așezase pe vine și încălecaser brațul fierbinte al stabilopodului de pe care se pregătea să sară.

— Bă, tu n-auzi? Te-am întrebat unde-i mă-ta? repetase Bebe, care ajunsese între timp pe stabilopodul din fața lui.

Chiar dacă era cu trei ani mai mare ca el, Bebe avea o voce subțire, de copil, cu care își îngrozea victimele. Felul în care cuvintele îi clipeceau înecate în salivă lăsaus impresia că Bebe mestecă mereu o felie de lămâie.

— Bulache, să moară Roxana dacă sau nu-i surd! îi strigase el unuia din băieții cu care venise la baie.

Ainur îl căuta din ochi pe Doagă, care dispăruse. Simțind pericolul, olteanul sărise în apă și înota spre plajă. I se vedea doar capul înaintând pe la suprafața apei, ca o minge purtată de valuri.

— Tătare, zi, mă, unde-i mă-ta? îl întrebase iarăși Bebe și se poziționase cu picioarele pe doi stabilopozii laterali, aproape încălecându-l.

Stătea crăcănat deasupra lui și lăsa pe el o umbră rece.

— Nu știu... îi răspunsese în cele din urmă Ainur și înghițise o cantitate imensă de salivă.

— Cum nu știi, gherburaiule! Aici e mă-ta! îi dezvăluise Bebe și se strânsese de șort în zona inghinală.

Apoi Bebe îi prinsese capul între palme, își apropiase bazinul la câțiva centimetri de fața lui și începuse să mimeze mișcări de copulare. Ainur îi simțise penisul moale prin șort cum îi atinge fața, buzele, pomeții, iar în momentul în care îl prinsese de încheieturi

și voise să scape de acolo, Bebe se oprise și îi spusese nedumerit, de parcă nu-i venea să creadă că tătarul îl atinsese:

— Ana be! Tu să pui mâna pe mine? Ghit be, cocosane!

Îi dăduse drumul încheieturilor și Bebe își reluase mișcările prin care simula că tătarul i-ar face un sex oral. Ainur închisese ochii și-și lăsase mâinile blege pe lângă corp. Auzea râsetele celorlalți și marea cum clipocește pe sub dig. Se concentrase la sunetul mării.

— Mai ușor, tătare, mai ușor! Că-mi dau drumu' prea repede! urla Bebe cu vocea lui lămâioasă și râdea ca nebunu', însă Ainur nu-l mai auzea.

După ce își terminase recitalul dominator, Bebe se dăduse doi pași în spate și spusese:

— Hai, zi-mă lu' mă-ta acum!

Făcuse o pauză, se gândise și adăugase:

— Și știi ce să-i mai zici? Zi că fi-su face muie mai bine ca ea!

Apoi Bebe sărise în mare, făcând o tumbă pe spate, ca un urangutan. Înainte de asta expediase spre Ainur un scuipat care îl nimerise fix în mărul lui Adam.

Ainur pusese barba în piept și privise cum scuipatul îi alunecă de pe stern pe burtă și îi intră în buric. Bebe și trupa lui păreau să nu-l mai bage în seamă. Săreau unul după altul de pe stabilopozi, râdeau, se înjurau și scoteau din gâtlee onomatopee. Ainur se ridicase, coborâse de pe dig, iar când ajunsese jos se frecase cu pieptul și burta de brațul tronconic al unui stabilopod. Îi fusese scârbă să-și ștergă scuipatul cu mâna. După ce își

rașchetase pielea de pietroiul fierbinte o luase spre plajă. Era ora când bătrânii intrau în mare să se spele de nămol, urmând să plece spre casele lor după puțin timp. Se uitau la el din apă. Zeci de băscuțe de sub care ochi bătrâni îl priveau în liniște. Străbătuse plaja și dăduse de Doagă la baza dealului:

— Ainure, io am sărit cum i-am văzut. Ești bine?

— Da... îi răspunsese el și o rafală de briză îi răcise buricul, de parcă avea în burtă un cub de gheață.

Își băgase un deget în buric și scosese restul de salivă. În timp ce părăseau plaja și urcau dealul, dusese mâna la nas. Scuipatul lui Bebe avea un iz de iaurt stricat.

De fiecare dată când își inventaria traseul ce-l adusese către tronul FZN-ului, Ainur își aducea aminte cu nostalgie de vara lui '94 și în special de acea zi când pumnul său îi înmuiase picioarele lui Sică, iar după câteva minute și pe ale lui Bebe. Nu se bătuse cu nimeni până atunci. Nu dăduse niciun pumn. Nu știa să-și țină bărbia în piept, să stea în gardă sau să execute combinații rapide de croșee și upercuturi – așa cum făceau personajele jocurilor mecanice din barul lui nea Petrică, unde își petrecea mai nou timpul. Ainur ridicase pumnul și lovise. Îl lovise pe Bebe atât de tare în ureche, încât băiatul, până să cadă, executase câteva mișcări haotice care în primă fază le stârniseră râsul celor prezenți, pentru ca mai apoi să-i înspăimânte. Bebe părea beat, iar repetiția mișcărilor sale ridicole

le adusesese copiilor certitudinea că ceva era stricat în el. Că Ainur îl stricase. Imediat după lovitura ce-l năucise, Bebe ridicase o mână, se lăsase pe o parte și își flexase un picior, părând să se apere de un adversar invizibil și repetând acel set de trei mișcări periodice, în timp ce se învârtea în cerc, galopând într-o țopăială stranie pe care o executa cu ochii închiși. Părea un robot umanoid programat să execute la infinit aceleași mișcări. O păpușă cu bateriile pe terminate. După ce căzuse la pământ și începuse să geamă, Doagă se apropiase și, după ce îl privise impasibil de la mică distanță, lăsase să i se scurgă un scuipat fix în ochiul lui Bebe. Apoi își luase avânt și îl lovide cu piciorul în față, privându-l pentru câteva secunde pe Bebe de orice mișcare care ar fi indicat că există viață în acel trup. Copiii se împrăștiaseră fugind. Numai Ainur și Doagă mai rămăseseră câteva secunde lângă trupul inert al lui Bebe, care dăduse semne că își revine abia când un vatman de tramvai urlase către ei.

Din acea zi, sentimentul de satisfacție pe care i-l servise hăituitul Șocaricilor se extinsese și îi oferise lui Ainur certitudinea că poate fi exploatat și în afara pereților blocului-ruină. Astfel, ascunsă în puterea proaspăt descoperită a pumnilor săi, Ainur găsi o supapă de refulare a furiei sale înăbușite, pe care începu să și-o manifeste pe harta întregului FZN. Pumnii luară locul carbidului. Îi plăcea să-i vadă pe Șocarici fugind înspăimântați, după cum sentimentul de satisfacție pe care-l trăise când îi trimisese la pământ pe Sică și pe Bebe

pusese bazele dependenței sale de a lucra cu durerea. Cu durerea celuilalt.

Dacă până atunci felul său retras de a fi, lenta sa integrare în colectivul micilor feze-niști, muțenia și lipsa de comunicare reflectau un incipit de mizantropie pe care copiii făcuseră greșeala să-l confunde cu timiditatea, din acel moment Ainur descoperi că de fapt îi plac oamenii. Oamenii care fug. Oamenii care cad. Oamenii cărora le e teamă. Frica oamenilor. Ainur descoperi în acea vară că îi place frica. Frica celorlalți. Așa că începu să lucreze cu frica. Să o planteze. Să o răspândească. Să-i culeagă roadele. La numai 15 ani, Ainur deveni un emisar al fricii. Un mic terorist ce făcea uz de forța explozivă a brațelor sale supradimensionate. Metamorfoza sa se petrecu cu o viteză uluitoare. Cu câteva croșee bine țintite, Ainur își sparse crisalida și își luă zborul prin noua sa viață de polenizator al terorii.

Bayar observase că în ultima vreme fizionomia lui Ainur suferise o evidentă transformare pe care simțise nevoia să i-o comunice cu entuziasmul său tern, în timpul unui pescuit de guvizi, când Ainur ieșise de sub dig ținând în mâini doi ciorchini de midii:

— Te-ai mărit.

Și se mărise. Ainur se lungise cu un cap, cutia toracică i se expandase și, în numai un an, talpa piciorului său crescuse cu patru numere. FZN-ul părea să-i priască. La fel ca midiile ce creșteau pe sub stabilopozii scufundați, Ainur găsisese mediul perfect în care să se dezvolte. Singurul rateu pe care hormonii îl

dăduseră în construirea unei fizionomii masculine pursânge erau colăceii de grăsime ce-i împodobeau șoldurile extrem de late. Însă mâinile veneau ca o contrapondere ce estompa feminitatea bazinului său. Mâinile suferiseră cea mai mare transformare. Mâinile sale lungi, groase – ca ale unei gorile – ce îi ofereau o alonjă câștigătoare din start și care se terminau cu două palme cât cazmalele de infanterie cu care săpase trepte în dealul falezei. În Ainur, hipofiza și hormonii de creștere lucraseră cu program prelungit, transformându-l peste noapte dintr-un puști grasuț într-o anticameră a viitoarei namile ce avea să ajungă. La numai 15 ani avea 1,80, 85 de kilograme și devenise dependent de adrenalina secretată în momentele euforice ale bătailor.

După Sică urmară: Eren, Zorro și Kafa. Spre sfârșitul verii căzu și Erkan – care avea 17 ani și un renume de temut printre mardeiașii cartierului. Croșeul lui Ainur îl alungase într-o zi din barul lui nea Petrică – avanpost pe care Erkan îl controla de când barmanul avusese geniala inspirație de a băga într-una din camerele bodegii trei aparate de jocuri mecanice. Avanpostul lui Erkan deveni avanpostul lui Ainur, care era urmat pretutindeni de Doagă. Celor doi li se adăugau din când în când Ciprian Ecosal și Lesi. Prezența cățelei îi intimida din start pe adversarii lui Ainur, deși Lesi nu lătra niciodată. Ciprian Ecosal o asmuțea pe cei năuciți de pumnii tătarului, însă fără șanse de reușită. În acele momente, Ciprian Ecosal o scuipa. Cățeaua îi însoțea pretutindeni, cufundată în aceeași lentoare